

En Göteborgsafton med performance i centrum

Den sextioårsjubilerande Göteborgsbaserade tidskriften Paletten har ägnat sitt senaste nummer åt Nordisk performance. I samband med födelsedagsfirandet genomfördes ett seminarium i ämnet samt under lördagskvällen den 13 maj och natten därefter ett nonstop-live där ett sextiototal nordiska performancekonstnärer visade upp sig. Ett unikt och lovvärt initiativ att synliggöra en mycket intressant och ofta orättvist åsidosatt estetisk kategori.

Seminariet blev emellertid trots goda ambitioner och namnkunniga nordiska deltagare en ganska matt tillställning där endast den naturaliserade svensken/skotten Wil-

liam Easton ibland lyckades injicera energi. Orsaken till detta står förmodligen att söka mer i den nordiska seminariekulturen än hos ämnet eller deltagarna. Någon gång skulle man emellertid önska sig en mer förberedd panel där skillnader i åsikter och perspektiv verkligen blev synliga. Att sådana skillnader finns brukar med all önskvärd tydlighet visa sig efteråt, då avvikande uppfattningar ges uttryck ungefär i samma takt som vin och öl blir intryckt.

Seminariepanelen ifrågasatte emellertid själva termen performance art och fann den alltför snäv och belastad. Att försöka definiera performancekonstens kärna fanns inget intresse för, tvärtom. Termen live art enades man om att

den bättre betecknade dagens situation där många hybridformer håller på att växa fram, inte minst som en effekt av den digitala utvecklingen. Live art-traditionen, påpekade någon, har ofta historiskt använts som ett sätt att förlösa en låst situation inom konsten.

Om lördagskvällens iscensättningar visade fram en sådan potential är väl kanske mer osäkert. Generellt kan nog den kritiske med visst fog påstå att många av verken mer hade sin grund i ett kanske även för sammanhanget väl anstruktet exhibitionistiskt behov än en vilja till dialog med publiken, vår verklighet och våra drömmar. Samtidigt verkar kommunikationen mellan många av de framträdande och den tradition de verkar i vara minst sagt bristfällig. Något som - om den

förbättrades - säkerligen skulle sätta en annan standard för både verk och utförande. Men denna bristande dialog med vad som gjorts tidigare är nog mest ett uttryck för hur åsidosatt live art varit som tradition i det nordiska konstlivet. Här skall naturligtvis Paletten och organisatörerna av lördagskvällen ges en eloge för sitt initiativ att försöka förändra denna situation.

Betecknande var att en överväldigande majoritet av de verk som framfördes relaterade så tydligt till musik. Möjligen kan detta ha att göra med att musiken i vår tid kommit att bli den främsta bäraren av emotionell kraft och att det behövs mycket av den varan för att vara övertygande i en scen-situation. Oemotsägeliga är i

detta sammanhang The Sons of God, Leif Elggren och Kent Tankred, som med sitt styckes Power Back to the People skapade en ljudkropp som nästan gick att ta på och som genom sina starka vibrationer nådde även andra sinnen än hörseln. En känsla av en undertryckt vrede och ett sant musicerande med hammaren. I mina öron det absolut mest intressanta och gedigna verk som jag upplevde denna kväll. Och detta utan att någon person intog scenen. Leif Elggren är för övrigt en konstnär med stor integritet som det länge varit dags att presentera i helformat. Anna Carlsson lyckades, från en helt annan vinkel, med sitt verk Elvis has left the building att erövra nattklubbskonventionen till att handla om våra liv och dess basala behov av ge-

enskap. Backup till henne var en hjälplös kör och en lite klumpigt entusiastisk dans-trupp vilken förmänskligade och gav dynamik till hennes stenhårt professionella rop på undsättning.

Om jag fått önska mig något under många av de andra scenframträdanden som fyllde resten av kvällen, så var det att nestorn inom den norska performancekonsten, Kurt Johansen materialiserat sig på scenen, ersatt det som pågick och frammanat det poetiskt tunga och lekfulla allvar som är hans kännetecken. Det var inte helt en färfäng önskan, han fanns i publiken. Men när jag uttröttad gav mig av hemåt nån timme efter midnatt stod han fortfarande kvar där.

HANS HEDBERG